

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 808'

Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως
8 Σεπτεμβρίου 2013 (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αυγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ καύχημα τῶν Χριστιανῶν

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14)

Ὅ κάθε ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ἔχει μέσα του μιὰ μεγάλη κακία, τὴν **ὑπερηφάνεια**. Ἡ ὑπερηφάνεια δὲν κρύβεται. Ὅπως ὁ καπνὸς ὅπου καὶ νὰ εἶνε βγαίνει, ἔτσι καὶ ἡ ὑπερηφάνεια. Ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος φαίνεται ἀπὸ τὴ ματιὰ, ἀπὸ τὸ περπάτημα, ἀπὸ τὸ ροῦχο του, ἀπ' ὅλα. Φαίνεται προπαντὸς ἀπὸ τὴ γλῶσσα καὶ τὰ λόγια του. Δὲν θὰ πῆ ποτέ εὐχαριστῶ, δὲν θὰ πῆ «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Αὐτὸς δοξολογεῖ ἕναν ἄλλο θεό, τὸν ἑαυτό του. Αὐτὸς εἶνε ὁ θεὸς του, τὸ εἶδωλό του, Καυχᾶται συνεχῶς γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Γιὰ τί καυχᾶται; Γιὰ διάφορα πράγματα. Οἱ περισσότεροι καυχῶνται γιὰ τὰ λεφτὰ καὶ τὰ πλούτη τους, γιὰ τὰ χωράφια καὶ τὰ οἰκόπεδά τους, γιὰ τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ καράβια τους, γιὰ τὶς μετοχές καὶ τὶς λίρες τους, γιὰ ὅλα ἐν γένει τὰ ὑλικά πράγματα. Ἄλλος καυχᾶται γιὰ τὰ μπράτσα, γιὰ τὴ δύναμί του, γιὰ τὴ ρωμαλεότητά του, γιὰ τὴν ὑγεία του. Ὁ ἄλλος καυχᾶται γιὰ τὴν ὀμορφάδα του, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν εὐφυΐα καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Ὁ ἄλλος καυχᾶται γιὰ τὴν τέχνη ἢ γιὰ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴ σοφία του. Ὁ καθένας καυχᾶται γιὰ κάτι. Οἱ ἄνθρωποι καυχῶνται ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς δικούς των. Ὁ ἕνας γιὰ τὴ γυναῖκα του, ὁ ἄλλος γιὰ τὰ παιδιά του ἢ τὰ κορίτσια του, ὁ ἄλλος γιὰ τοὺς προγόνους του ὅτι κατάγεται τάχατες ἀπὸ μεγάλο τζάκι. Ὁ ἄλλος γιὰ τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς του, ὅτι εἶνε πρωτευουσιάνος. Ἄλλος καυχᾶται γιὰ τὴν πατρίδα του· καὶ μάλιστα αὐτοὶ ποὺ εἶνε ἀπὸ μεγάλα κράτη, ἔχουν μεγαλύτερη ὑπερηφάνεια. Καυχῶνται γιὰ τὸ στρατὸ καὶ τὸ στόλο τους, γιὰ τοὺς πυραύλους καὶ τοὺς ἀστροναῦτες τους...

Ἄλλ' **ἀξίζει νὰ καυχᾶται κανεὶς γιὰ ὅλ' αὐτὰ;**

Σήμερα τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, διὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, μᾶς ἀπαντᾷ: **Μὴ καυχᾶσθω**

ἄνθρωπος· νὰ μὴ καυχᾶται ὁ ἄνθρωπος (βλ. Γαλ. 6,14). Καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, διὰ τῆς προφητιδος Ἄννης, μᾶς παραγγέλλει: «**Μὴ καυχᾶσθω ὁ φρόνιμος ἐν τῇ φρονήσει αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχᾶσθω ὁ δυνατὸς ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχᾶσθω ὁ πλούσιος ἐν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ**» (1^η Θεσ. 2,10).

Γιατί ὅμως νὰ μὴ καυχῶνται; Ἄς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά.

Ἔσεῖς ποὺ καυχᾶσθε γιατί ἔχετε **πλούτη**, γιὰ ιδέστε τί λέει ἡ ἱστορία ἀλλὰ καὶ σύγχρονα παραδείγματα. Βλέπεις τὸν πλούσιο καὶ ξαφνικὰ πτωχεύει· καὶ γίνεται τόσο φτωχός, ποὺ δὲν ἔχει νὰ φάη καὶ ζητιανεύει γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Τὰ εἶδαμε αὐτὰ στὴν ἐποχὴ μας. «**Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ**» (Ψαλμ. 33,10). Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ πλούτη; Τί καυχᾶσθε, πλούσιοι; Ξέρετε, ἂν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σας θὰ ἔχετε τὰ πλούτη σας;

Ἔσεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ καυχᾶσθε γιὰ τὴ **δύναμι** καὶ τὴν **ὑγεία** σας, νὰ λέτε «Δόξα σοι, ὁ Θεός» καὶ νὰ μὴ καυχᾶσθε. Πηγαίνετε στὰ νοσοκομεῖα καὶ στὰ ἄσυστα τῶν ἀνιάτων νὰ δῆτε· ἄντρες ποὺ ἔπιαναν τὴν πέτρα καὶ τὴν ἔστιβαν, τώρα τοὺς βλέπεις πάνω στὸ κρεβάτι καὶ δὲν μποροῦν οὔτε τὸ κουτάλι νὰ πιᾶσουν καὶ τοὺς ταῖζει ἄλλος. Ποῦ εἶνε ἡ ὑγεία; Τί καυχᾶσαι, ἄνθρωπε; Σήμερα εἶσαι ὑγιής, ἀλλὰ αὔριο θὰ εἶσαι;

Κ' ἔσεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ καυχᾶσθε γιὰ τὴν **ὀμορφάδα** σας· οἱ γυναῖκες, ποὺ μέρα - νύχτα εἶστε στὸν καθρέφτη καὶ ξοδεύετε τόσα γιὰ νὰ φτειάξετε τὸ πρόσωπό σας· δὲν κάνετε ἕνα περίπατο στὰ νεκροταφεῖα, νὰ δῆτε μέσα στοὺς τάφους τὰ κόκκαλα καὶ νὰ μοῦ πῆτε ποιά εἶνε ἡ ὀμορφὴ καὶ ποιά ἡ ἄσχημη; Ποῦ

εἶνε τὰ κάλλη; Ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ εἶδωλα; Τί καυχᾶσαι λοιπὸν γιὰ τὴν ὁμορφάδα;

—Μὰ ἐγώ, θὰ πῆς, δὲν καυχῶμαι γι' αὐτά. Ἐγὼ καυχῶμαι γιὰ τὴν ἐξυπνάδα, γιὰ τὰ γράμματά μου... Τί εἶνε ὅμως ἡ **εὐφυΐα**; Ὑπάρχουν περιπτώσεις, πού τὸ μυαλό καὶ τοῦ πιὸ εὐφυοῦς ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ θολώσῃ. Ἔχω παράδειγμα ἕναν καθηγητὴ πανεπιστημίου, πού ἔλυσε καὶ τὸ πιὸ δύσκολο πρόβλημα στὸ ἄψε-σβῆσε, καὶ μιὰ μέρα, ἐκεῖ πού καθόταν στὸ γραφεῖο του, ἔπεσε μιὰ σταγόνα αἷμα στὸν ἐγκέφαλο καὶ τὸ μυαλό του θόλωσε. Ἔπαθε ἡμιπληγία καὶ τώρα τραυλίζει. Ποῦ εἶνε ἡ εὐφυΐα, πού εἶνε ἡ ἱκανότης του; Μιὰ σταγόνα αἷμα θολώνει τὸ ἀνθρώπινο μυαλό.

Κ' ἐσεῖς πού καυχᾶσθε ὅτι ἀνήκετε σὲ μεγάλο καὶ δυνατὸ **κράτος**, γιὰ ἀνοίξετε τὴν ἱστορία νὰ δῆτε. Κράτη μεγάλα, πού σκιάζανε τὸν ἥλιο μὲ τὰ ὄπλα καὶ τὰ βέλη τους καὶ τοὺς ἔτρεμε ὁ κόσμος, σὲ μιὰ στιγμή, σὲ μιὰ ὥρα, χάθηκαν ἀπὸ ἕνα σεισμό. Ποῦ εἶνε ἡ Βαβυλώνα, πού ἦταν σὰν τὴ Νέα Ὑόρκη; Τώρα ἀρχαιολόγοι σκάβουν νὰ βροῦν τὰ ἐρείπιά της. Λοιπὸν, μὴ καυχᾶσαι γιὰ τίποτε ἀπ' αὐτά.

—Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν τίποτα στὸν κόσμο, πού ἀξίζει γι' αὐτὸ νὰ καυχᾶται ὁ ἄνθρωπος;

Ἦ Οὐχί, ἀδέρφια μου. Γιὰ ὅσους πιστεύουμε, ὑπάρχει κάτι. Ποιὸ εἶνε αὐτό; Πέσετε νὰ τὸ προσκυνήσετε ἕως κάτω στὴ γῆ. Εἶνε ὁ **τίμιος σταυρός!** Αὐτὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα σήμερα: Ἔς καυχῶνται ἄλλοι γιὰ ἄλλα πράγματα, ἐγὼ καυχῶμαι μόνο γιὰ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ· «*Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Γαλ. 6:14).

—Γιατί ὅμως, ρωτᾶς, γιατί πρέπει νὰ καυχῶμαι μόνο γιὰ τὸ σταυρὸ; **Τί εἶνε ὁ σταυρός;**

● Γι' αὐτὸν πού δὲν πιστεύει, δὲν εἶνε τίποτα. Γι' αὐτὸν πού πιστεύει στὸ Χριστό, εἶνε τὸ μεγαλύτερο πρᾶγμα. Ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ **κλειδί**. Μιὰ πόρτα, ἀδέρφια μου, ἦταν κλειστή ἐπὶ πέντε χιλιάδες χρόνια, ἡ πόρτα τοῦ παραδείσου. Τὴν ἔκλεισε ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐᾶ, καὶ δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Πῆγαν πατριάρχες, προφῆτες, δίκαιοι, μὰ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μπόρεσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Καὶ τὴν ἀνοίξε ἕνας ληστής στὸ Γολγοθᾶ τὴν ὥρα τοῦ σταυροῦ. Τὴν ἀνοίξε μὲ κλειδί τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23:42). Ἔτσι μπῆκε στὸν παράδεισο. Λοιπὸν ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ κλειδί πού ὁ ληστής ἀνοίξε τὸν παράδεισο.

● Ὁ σταυρὸς τί εἶνε; Εἶνε τὸ **κοφτερὸ σπαθί**, πού κόβει κεφάλια δαιμόνων. Ἄμα ἔχῃς τὸ σταυρὸ μαζί σου, δὲν φοβᾶσαι τίποτε. «Πέφτω κάνω τὸ σταυρὸ μου, καὶ ἄγγελος εἶνε στὸ πλευρό μου». Ναι, ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ σπαθί τοῦ Χριστιανοῦ πού νικάει τὸ σατανά.

● Τί εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ; Εἶνε ἡ **σφραγίδα**, πού σφραγίζεται ὁ Χριστιανός. Σὲ κάθε πρᾶξι καὶ κάθε ἀκολουθία πού γίνεται στὴν Ἐκκλησία (θεία λειτουργία, ὄρθρος, ἔσπερινός, ἱερὰ μυστήρια), σὲ κάθε τι πού βάζει τὸ πετραχίλι ὁ παπᾶς, γίνεται σταυρός· εἶνε ἀπαραίτητη ἡ σφραγίδα τοῦ σταυροῦ. Ὅπως τὸ χαρτί ὁποιασδήποτε ἀρχῆς χωρὶς σφραγίδα εἶνε ἄκυρο, ἔτσι καὶ γιὰ κάθε τι πού κάνουμε στὴν Ἐκκλησία· ὁ σταυρὸς εἶνε ἡ σφραγίδα τῆς χριστιανοσύνης.

● Τί εἶνε ὁ σταυρὸς ἀκόμα; Εἶνε, ἀδελφοί μου, ἡ **σημαία μας**. Πόσες σημαίες ἔχει ἡ ἀνθρωπότης; Στὰ Ἠνωμένα Ἔθνη κυματίζουν πληθὸς σημαίες μὲ διάφορα σήματα καὶ χρώματα. Ὅταν μιὰ μέρα ὅλες αὐτὲς οἱ σημαίες θὰ ἔχουν καταργηθῇ, τότε θὰ κυματίζῃ μόνο μιὰ σημαία· ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου. «*Ἐν τούτῳ νίκα*». Αὐτὴ εἶνε ἡ σημαία μας, μὲ τὴν ὁποία νικοῦμε οἱ Χριστιανοὶ μέσα στοὺς αἰῶνες.

● Τί εἶνε ὁ σταυρὸς; Εἶνε τὸ **σωσίβιο**. Ὅπως ὅταν συμβῇ ναυάγιο, ἀρπάζει τὴ σανίδα ὁ ναυαγὸς καὶ σώζεται, ἔτσι μέσ' στὴν τρικυμία τοῦ κόσμου καὶ στὰ ἄγρια κύματα τῆς ζωῆς, ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ σωσίβιο πού μᾶς σώζει.

● Τί εἶνε ἀκόμα ὁ σταυρὸς; Εἶνε τὸ **δέντρο**, πού **φύτεψε ὁ Χριστός μας στὸ Γολγοθᾶ**. Δυὸ χιλιάδες χρόνια προσπαθεῖ ὁ διάβολος νὰ τὸ ξερριζώσῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ, γιατί εἶνε ποτισμένο μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ ὅ,τι εἶνε ποτισμένο μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, δὲν ξερριζώνεται. Ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ δέντρο τὸ ἀθάνατο, «*ἔξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἄδὰμ τεθνηξόμεθα*» προσεστ. ἀπολυτ. Χριστοῦν. 20 Δεκ. 1.

Δὲν τελειώνουν οἱ **εἰκόνες τοῦ σταυροῦ**.

Ὁ σταυρὸς, ἀγαπητοί μου, ἄλλοτε ἐτιμᾶτο πολὺ. **Σήμερα** ντρεπόμαστε νὰ κάνουμε τὸ σταυρὸ μας. Καὶ μόνο αὐτό; Ὑπάρχουν καὶ γλώσσες πού τὸν βλαστημοῦν!

Ἦ Χριστέ, ὦ Παναγιά, ὦ ἅγιοι, ὦ τίμιε σταυρέ, ἐλεήσατέ μας. Ἀξιώσατέ μας **νὰ μετανοήσουμε ὅλοι**, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ νὰ ποῦμε· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23:42)· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**